

Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο Α΄ ΩΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Περὶ πολλῶν μοναρχῶν ἀναφέρουσιν οἱ ἱστοριογράφοι τῶν ὅτι διέπρεψαν ὡς μουσικοί. Φρειδερίκος ὁ Μείγας, Κάρολος ὁ Δ΄ καὶ Γεώργιος ὁ Δ΄ εἶνε οἱ γνωστότεροι ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν τούτων βασιλέων. Περὶ Ναπολέοντος ὁμοῦ τοῦ Α΄ ὡς μουσικοῦ διὰ πρώτην φορὰν γίνεται κατ' αὐτὰς λόγος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἐπομένου ἀνεκδότου, ὅπερ λέγεται αὐθεντικόν.

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἐδίδετο συναυλία, πρῶγμα ὅχι σπάνιον. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ αὐτοκράτωρ δὲν εἶχε διάθεσιν. Ἐκάθητο μεμονωμένος καὶ σκυθρωπός, ἐστρέφετο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς νὰ ἐξήτει τι καὶ ἐδείκνυε προφανῆ σημεῖα ἀνυπομονησίας. Οἱ μουσικοὶ καὶ ᾄδοι προσηθάνοντο καταιγίδα, ἥτις πράγματι δὲν ἤρχισεν νὰ ἐπανεέλθῃ· εἰς τῶν ὑπασπιστῶν πλησιάσας ἐξέφρασεν αὐτοῖς τὴν δυσἀρέσκειαν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ διέταξε νὰ παύσωσι πλέον. Ὁ αὐτοκράτωρ πλησιάσας πρὸς μίαν τῶν ᾄδων εἶπε τὰ ἐξῆς: «Θὰ κάμῃτε καλὰ νὰ ἀκονίσῃτε τὸν λάρυγγά σας». Ἡ ᾄδου ἐλιποθύμησεν ἐκ τῆς ταρχῆς τῆς, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ παρῆλθεν ἀδιάφορος.

Συνήθεια ἦτο εἰς τὰς συναυλίας μετὰ τὸ τέλος αὐτῶν οἱ μουσικοὶ καὶ οἱ ᾄδοι νὰ παραμένωσιν ἀρκετὴν ὥραν μετὰ τὴν ὑποψίαν μήπως ἐπανεέλθῃ καὶ τοὺς ζητήσῃ ὁ αὐτοκράτωρ. Τὸ τοιοῦτο ποτὲ δὲν εἶχε πραγματοποιηθῆ μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν ὁ αὐτοκράτωρ περιελθὼν ὀλίγον τὰ δωμάτια τοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συναυλίας.

— Θέλω νὰ ἀκούσω ἓν ᾠσμα ἀπὸ τῆς Νίνας, εἶπεν εἰς τοὺς ᾄδούς.

Οἱ δυστυχεῖς ἔμειναν ἐκπληκτοὶ καὶ ἀποροῦντες. Ἐπὶ τέλους ὁ τολμηρότερος αὐτῶν λαλῶν τὸν λόγον εἶπε:

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, δὲν εἰξεύρομεν κανὲν ᾠσμα τῆς Νίνας ἀπ' ἐξω καὶ δὲν ἔχομεν ἐδῶ τὰ βιβλία μας.

— Νὰ σὰς συνοδεύσουν οἱ μουσικοὶ, εἶπεν ὁ Ναπολέων.

— Μεγαλειότατε, οἱ μουσικοὶ ἀνεχώρησαν.

— Ἀς καθίσῃ εἰς ἐξ ὑμῶν εἰς τὸ πιάνο νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ἄλλους.

— Μεγαλειότατε, κανεὶς ἐξ ὑμῶν δὲν ἤμπορεῖ νὰ παίξῃ πιάνο.

— Τότε λοιπὸν θὰ παίξω ἐγὼ, ἀπήντησε μετὰ πεῖσμα ὁ αὐτοκράτωρ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω ἀπόψε Νίναν καὶ θὰ τὴν ἀκούσω.

Καὶ πράγματι καθίσας πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου ἔπαιξε συνοδεύων τοὺς ᾄδούς διάφορα τεμάχια δυσκολώτατα. Ἡ τελειότης τῆς ἐκτελέσεως ἐξέπληξε πάντας τοὺς παρόντας, διότι οὐδεὶς ἔως τότε εἶχε φαντασθῆ ὅτι οἱ δάκτυλοι ἐκείνοι οἱ τόσον στιβαρῶς κραδαίνοντες τὸ ξίφος ἦσαν καὶ εἰς τόσον βαθμὸν ἐπιτήδειοι διὰ τὴν μουσικὴν.

Ὅταν ἐκορέσθη ἡ εὐθυμία τοῦ ὁ αὐτοκράτωρ ἠγέρθη εὐχαρὶς καὶ ἀπεμακρύνθη λέγων εἰς τοὺς μουσικοὺς:

— Εἶμαι εὐχαριστημένος, κύριοί μου· βλέπετε ὅτι ὅ,τι θέλῃ κανεὶς τὸ κατορθώνει εὐκόλως.

ΟΡΝΙΘΙΑ ΚΥΝΗΓΟΥΝΤΑ ΠΟΝΤΙΚΟΥΣ

Γράφει τις εἰς τὴν «Revue des sciences naturelles» ὅτι εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὅχι ὀλίγα ὀρνίθια καὶ νησαρία, τὰ ὅποια ἐκυνήγουν, συνελάμβανον καὶ ἔτρωγον τοὺς ποντικούς πολὺ καλλίτερον παρὰ οἱ γάτοι. Τὰ ἐσυνείθισα δὲ ἐγὼ, λέγει, εἰς τὸ κυνήγιον τούτο, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Κατ' ἔτος διέρχονται μὴνὰς τινες τοῦ θερούς εἰς μέρος παράλιον καὶ κομίζω μαζὶ μου καὶ ἀρκετὰ *ποντικικά*, τὰ ὅποια προσπαθῶ νὰ διατηρῶ εἰς ἱκανὸν πάχος μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ σφάξω. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου διάγω, τὰ μέσα τῆς παχύνσεως δὲν εἶνε ἄφθονα. Πλὴν δὲ τῆς κριθῆς καὶ τῶν πιτύρων, φυσικὴν τροφήν ἄλλην τὰ πτηνὰ μου δὲν εὐρίσκουσι καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν βόσκουσιν εἰς τὴν ἄμμον. Ὅθεν ἡ λαίμαργία τῶν τὰ κάμνει νὰ χύνωνται ὀρεκτικώτατα κατὰ τῶν ἐλαχίστων ψυχίων τῆς τραπέζης μου. Ποντικούς ὅμως μετὰ ὅλα τὰ καταστρεπτικὰ μέσα, τὰ ὅποια μεταχειρίζομαι, ἔχω ἀφθόνους. Μίαν ἡμέραν ἀφοῦ αἱ παγίδες τὰς ὁποίας εἶχα στήσει εἶχον ὑπερπληρωθῇ καὶ τὰς ἐχρησιζόμεναι διὰ νὰ συλλάβω καὶ ἄλλους, ἐθανάτωσα τοὺς συλληθέντας ποντικούς καὶ κατὰ τύχην τοὺς ἔρριψα ἀσκόπως εἰς τὸν ὀρνιθῶνα. Τὰ πτηνὰ ἐπέπεσαν μετὰ πολλὴν ὄρεξιν κατὰ τῶν πτωμάτων τῶν ποντικῶν καὶ ἔφαγον καλὰ. Μετὰ τινὰς ἡμέρας χάριν περιεργείας ἔρριψα καὶ δύο ἢ τρεῖς ζωντανούς ποντικούς. Τὸ πείραμα ἐπέτυχε πληρέστατα. Τοὺς ταλαιπώρους ποντικούς τοὺς ἐκυνήγησαν τὰ πτηνὰ καὶ μάλιστα τὰ ὀρνίθια, ζωηρότερα τῶν νησαρίων καὶ τοὺς κατεκομμάτιασαν. Ἐκτοτε τὸ κυνήγιον ἔγινε τακτικόν καὶ τὰ πτηνὰ ἔτρεχον εἰς ἀναζήτησιν ποντικῶν παντοῦ, ὅπου ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἤδύναντο νὰ εὕρουν.

ΜΟΜΙΑ ΣΚΥΛΟΥ

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχον γράψαι αἱ ἐφημερίδες ὅτι ἀνεκαλύφθησαν ἐν Αἰγύπτῳ μομίαι γάτων ἀναδύνουσαι εἰς πολλὰς χιλιάδας καὶ ὅτι αἱ μομίαι ἐκείναι, σεβαστὰ ἄλλοτε λείψανα λατρείας, σταλεῖσαι εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐχρησιμοποιήθησαν μετὰ προηγουμένην κατάλληλον παρασκευὴν ὡς λιπάσματα τῶν ἀγρῶν. Μεταξὺ ὁμοῦ τῶν γάτων εὐρέθησαν καὶ τινες σκύλοι τεταρχευμένοι, μία δὲ τοιαύτη σκύλου μομία σταλεῖσα εἰς τὴν Γερμανίαν ἐλύθη καὶ ἐξητάσθη, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῆς περιέργου ταύτης ἐξετάσεως ἐδημοσιεύθη εἰς τινὰ εἰδικὴν κτηνοτροπικὴν ἐφημερίδα μετὰ εἰκόνων. Εἶνε περίεργος ἡ περιγραφή τῆς ταρχεύσεως τοῦ σκύλου, ὅστις εἶνε ἡ μᾶλλον ἥτο, μικροῦ ἀναστήματος, ὡς γάτος περίπου, δεκακτὼ μηνῶν ἡλικίας, εἰχέ ποτε πάθει νόταγμα κατὰ τὸν ἑτερον τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸ γένος τῶν *λεθρετῶν*. Μετὰ χιλιάδας ἔτη ἡ ἐπιστήμη τόσον ἐπιτυχῶς ἐξήτασε τὸν σκελετὸν τοῦ μικροῦ σκύλου, ἀγαπητοῦ τίς οἶδεν εἰς τίνα παλαιὰν Αἰγυπτίαν θεοποιαν, ὥστε ἐφθασεν εἰς ἀπραεστῆτας περὶ τῆς προαιωνίου υπάρξεώς του πληροφορίας.